

ניתן לצילם
לזיכוי הרבים

מיועד לזוגות
נשואים בלבד

מאמר

צניעות האשה

ע"פ פנימיות התורה
מהדורה מורחבת עם הוספות

מתוך המהדורה החדשה
של סדרת הספרים
"סוד החשמל"
שעומדת לצאת בקרוב

ירושלים תש"ע

ניתן להשיג חוברת זו ללא תשלום בכתובות המופיעות מעבר לדרך
כמו"כ ניתן להשיג חוברת פתח לסידור הרש"ש וחוברת סוד החצי - 5 ש"ח

המעוניינים לרכוש את המהדורה החדשה של סדרת הספרים
'סוד החשמל' שעומדת לצאת אי"ה בקרוב, ישאירו הודעה
בתא קולי 057-3109982.

הנרשמים מראש יקבלו בלי נדר את הספרים 4 כרכים
במחיר 80 ש"ח בלבד [אין צורך לשלם מראש].

המעוניינים לתרום או להנציח, ישאירו הודעה בתא הקולי הנ"ל.

ניתן להשיג את החוברת ללא תשלום:

בירושלים משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל: 025373351

בבני ברק משפחת פיש רחוב קוטלר 21 טל: 036188995

המעוניינים לקבל את החוברת או את העלונים שיוצאים
מזמן לזמן בדואר אלקטרוני, ישלחו הודעה לכתובת

המייל: fish@neto.net.il

©

כל הזכויות שמורות

הארות על החוברת נא לשלוח רק בכתב לפי הכתובת:

יקותיאל פיש

רחוב גבעת שאול 30 ירושלים.

פקס: 073-7254480

סדר ועימוד – "חמד" מ. מן 02-6516515

מֵאֵמֶר עֲנִיעוֹת הָאִשָּׁה

מהעולם שִׁמְעֵלָיו, וּמְחַצֵי זֶה הַיָּא מוֹלִידָה אֶת הָעוֹלָם שֶׁתַּחֲתֶיהָ שְׁנִקְרָא פְרָצוֹף זְעִיר אֲנָפִין וְנוֹקְבִיָּה, שֶׁמִּזְדוּגִים בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה, וְהַנוֹקְבִיָּה מוֹלִידָה אֶת הָעוֹלָם שֶׁתַּחֲתֶיהָ וְכוּ'. וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁעַר מֵאֵמֶרֵי רֶשֶׁב"י 'לְהָאֲרִיז"ל (ע"ט) שֶׁהָאִשָּׁה מְקַבֶּלֶת אֶת הַחַיּוֹת שֶׁל רַמ"ח אֵיבָרֵיהָ מִהַבֶּעַל בְּזִמְנֵי הַזְּוּגָה וְהִיא תְלוּיָהּ בְּבִעֻלָּהּ בְּדָבָר זֶה, וְלָכֵן הִיא פְטוּרָה מִרַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה, (ע"ש מְדוּעַ דּוּקָא מ"ע שְׁחֻזְמָן גִּרְמָא), וְהַחַיּוֹת שֶׁל הַשֶּׁס"ה גִּידִים יֵשׁ לָהּ מִעֲצָמָה. וְרוֹאִים שֶׁהָאִשָּׁה אֵין לָהּ חַיּוֹת פְּנִימִית אֲמִתִּית מִשְׁלָה בְּרַמ"ח אֵיבָרֵיהָ, וְאֵת הַחַיּוֹת הָאֲמִתִּית הִיא מְקַבֶּלֶת מִבִּעֻלָּהּ בְּזִמְנֵי הַזְּוּגָה.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וַיִּשָׁב קַפְא): שְׂאִישׁ הוּא בְּבַחֲיִנַת נְשָׁמָה, וְהַגּוּף שֶׁלוֹ הִיא אֲשֶׁתּוֹ. וּבְזִמְנֵי הַזְּוּגָה הַגּוּף מְקַבֵּל אֶת חַיּוֹת הַנְּשָׁמָה שֶׁלוֹ, וְדָבָר זֶה יְדוּעַ בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁהָאִשָּׁה מְקַבֶּלֶת שְׁלֵמוֹת נַפְשִׁית וְרוּגָע פְּנִימִי בְּחִיָּיהָ מְחַיֵּי הָאִישׁוֹת. וְכַפִּי שֶׁמְצִינּוּ בְּגִמ' (קִידוּשִׁין ז.) **טב לְמִיתָב טוֹן דּוּ מְלִמִּיתָב אֲרַמְלוֹ.** וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמ' (כְּתוּבוֹת סָה): שְׁזוּג נִקְרָא אֲכִילָה, וּמְצִינּוּ בְּגִמ' (נִדְרִים כ:.) שְׁזוּג נִקְרָא שְׁתִּיָּה,

מוֹבָא בְּרִקְאָנְטִי עַל הַתּוֹרָה' (פְּרִשְׁת לז' לז) שֶׁלְקִיחַת שְׂרָה ב' פְּעָמִים מִבֵּית אַבְרָהָם לְפָרְעָה וְלֹאֲבִימֶלֶךְ, מְרַמֶּזֶת עַל חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ ב' פְּעָמִים. וְלִכְאוּרָה צְרִיךְ בְּאוֹר הָרִי פְרָעָה וְאֲבִימֶלֶךְ לֹא עָשׂוּ מַעֲשֵׂה זְנוּת, וּמְדוּעַ הַהֲרָהוּר שְׁלָהֶם בְּשָׂרָה כֹּל כֵּן חֲמוּר, וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמ' (יּוֹמָא כט.) **הַרְהוּרֵי עֲבָרָה קָשׁוּ מִעֲבָרָה,** וְצְרִיךְ לְהִבִּין מְדוּעַ הַהֲרָהוּר חֲמוּר יוֹתֵר מִמַּעֲשֵׂה עֲבָרָה עֲצָמוֹ.

נִרְאֶה לְבָאָר אֶת חֲמֵר הָאֲסוּר לְאִשָּׁה לְגֵרָם לְאָדָם לְהַרְהוּר בָּהּ, דְּבְזִמְנֵי הַזְּוּגָה הָאִשָּׁה מְקַבֶּלֶת מִבִּעֻלָּה אֶת הַשִּׁפְעַ שֶׁהַקְּב"ה מְעַבֵּיר דְּרָךְ הַבֶּעַל. וְשִׁפְעַ זֶה יֵשׁ בּוֹ נְתִינַת חַיִּים לְאִשָּׁה עִם כֹּל הַפְּרָטִים הַכְּלוּלִים בְּחַיּוֹ שֶׁל אָדָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קֹהֶלֶת ט, ט) **"רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֲהַבְתָּ"**. דְּבְזִמְנֵי הַזְּוּגָה יֵשׁ נְתִינַת חַיִּים לְבִעֻל וְלֹאֲשֶׁתּוֹ, כְּפִי שֶׁבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'סוּד הַחֲצִי' שֶׁהַבֶּעַל מְשַׁפֵּיעַ לְאִשְׁתּוֹ חֲצִי מִשִּׁפְעַ הַחַיִּים שֶׁהוּא מְקַבֵּל לְעַצְמוֹ. וּבְזִכּוֹת הַשִּׁפְעָה זֶה הוּא זוֹכֶה לְחַדֵּשׁ אֶת הַשִּׁפְעַ עֲבוּרוֹ, כְּפִי שֶׁהַדָּבָר נַעֲשֵׂה בְּסִפּוּרֹת הַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁפְּרָצוּף אָבִא מְשַׁפֵּיעַ לְפְרָצוּף אִמָּא חֲצִי מִהַשִּׁפְעַ שֶׁהוּא קִבֵּל

וכשהיא מקבלת את התחדשות החיים במיין דכורין היא מקבלת קודם את מה שהיה לה, וביוחד עם זה היא מקבלת את החיים החדשים, כך השתלשל בגשמיות שהעלאת מיין נוקבין גורמת את החלשות הנוקבא כי כל כחה יוצא ממנה, והתחדשות עורכת זמן, כדבארנו.

ואם אדם זר מהרהר באשה, הסטרא אחרא פותח את השפע של האשה שהרהרו בה ומוריד את זה דרך החמום באדם המהרהר, והוא כבכול גונב לה את השפע האמתי שלה, ואף על פי שאינו עושה מעשה, עצם ההרהור כבר גונב את השפע שירד אצל הזכר המהרהר. ודבר זה פוגם בחיים של האשה שאינה מקבלת מבעלה את השפע האמתי שלה וכו'.

וכן האדם המהרהר באשה זרה גורם לאשתו להשפיע לה שפע של אשה אחרת שירד אצלו. ואם אינה מקבלת את החיים האמתיים שהקב"ה יעד עבורה, היא תהיה חסרה ותרגיש שכביכול חסר לה משהו.

וכן פרעה ואבימלך אף על פי שלא עשו מעשה, עצם ההרהור גרם שירד אצלם שפע של קדושה שהיה שיך לשרה, ומזה השתלשל חרבן בית המקדש, ששפע הקדושה ירד לחיצונים

ורואים שזווג מחיה את האשה בבחינת אכילה ושתיה.

מצינו בזהר חדש (שה"ש פד) שהאשה קדם הזווג יש לה צבע שחור, ובזמן הזווג כשמקבלת את צבע הלבן מהיסוד, הלבן מתגבר על השחור והיא נהפכת ללבן. ועל זה כתוב "שחורה אני ונאנה", שחורה קדם הזווג, ונאנה לאחר הזווג. ומבאר לדברינו דקדם הזווג האשה היא בבחינת ס"ה גידים שבהם זורם הדם האדם, לכן היא בחינת שחורה, דמובא בגמ' (נדה יט) ששחר הוא צבע אדם שהתקלקל ונהיה שחר. ולאחר הזווג כשמקבלת את החיות של רמ"ח איבריה מהבעל, היא בסוד לבן המרמז על חיות האברים השייכים למדת החסד הנרמז בלבן.

וכן נראה דהחלשות הזכר במעשה הזווג היא בגלל החיים שיצאו ממנו, אף על פי שבארנו במאמר 'חשמל חמה' שהחלשות הזכר היא בגלל אחיזת הקלפות במעשה הזווג, הבאור הוא שבגלל אחיזת הקלפות התחדשות החיים אצל הזכר היא לא מיד, וזה גורם את החלשה. וכן בהעלאת מיין נוקבין, כשם שרואים בפרצופים העליונים כשהנוקבא מעלה מיין נוקבין, היא מעלה את כל מה שיש לה,

עניני החיים, ואינה נצרכת לחפש חס ושלום תשומת לב מהקלפות בחוץ.

וגם בעל שרואה שאשתו אינה מתנהגת בצניעות כהלכה בלבושה ודבורה וכו', שיקפיד לזהר מאד בהסתכלות והרהור באשה אחרת. ובפרט לשמר את עצמו בזמן הזווג מהרהור באשה אחרת, כדי להעביר לאשתו את השפע האמתי שיתן לה את הספוק המשלם, ולא תצטחך לחפש חס ושלום במקומות אחרים.

מצינו במדרש (במדב"ר א, ג) **יפה היא הצניעות**. וכן מצינו במדרש (פסיקתא מו, א) **אין לך חבה לפני המקום מן הצניעות**. רואים שבצניעות יש יופי וחבה. ומבאר לדברינו דצניעות מעוררת חבה ויופי, כיון שכל אחד מרגיש שהוא מעביר או מקבל את השפע האמתי, והקשר הוא משלם. וכן חבה בגימטריא שם י"ה המסמל את השכינה ששורה בין איש ואשתו.

מצינו בגמ' (יבמות סג:) **אשה יפה אשרי בעלה מספר ימיו כפלים**, ורש"י שם נדחק לפרש שהוא שמח בה ודומה לו כאלו ימיו כפלים, ומבאר לדברינו דאשה צנועה שהיא יפה בעיני

באותה בחינה. דבית המקדש הוא מקום היחוד של קב"ה ושכינתיה. ושרה מסמלת את הנקבה הכללית שנקראת שכינה, ששרתה בבית המקדש. כמובא בזהר (לך לך פא:): **שאברהם אמר על שרה "אחותי היא"** לרמזו על השכינה שנקראת אחותי, ואם הם גנבו את השפע של שרה, הם כביכול גנבו את השפע של השכינה הכללית שהיתה בבית המקדש, ולכן זה גרם את חרבן בית המקדש. וכן מצינו בזהר (וארא ל) **פרעה הראשון בשעה שנלקחה שרה אצלו, רמז לאמנים וצירו אותו דיוקן בחדרו על מטתו בקיר, לא נחה דעתו עד שעשו דיוקן שרה על לוח עץ וכאשר עלה למטתו העלה אותו עמו**. רואים שהיה כאן הרהור תמידי של פרעה בשרה, ומזה השתלשל חרבן בית המקדש, שהרבה שפע ירד ללעמת זה. (ע"ש בזהר שפרעה נענש עונש מיוחד במכת צפרדע שנכנסו הצפרדעים בחדר משכבו ועל מטתו בגלל צורת שרה שהיתה שם).

ודבר זה מצוי באשה שאין לה די ספוקה מבעלה שמחפשת להתבלט בחוץ וכו', והיא לא מבינה שהיא גורמת לעצמה את חסר הספוק. דאשה צנועה זוכה לקבל את השפע האמתי שלה שמביא אותה לספוק משלם בכל

אשתו מזנה עליו. פרוש כי האיש והאשה מתייחסים בחבור שלהם וכאשר האיש מזנה ואין חבור מיחד לאשתו לגמרי. באפן זה וביחוס זה לאשתו יש חבור אליו, ויש לך לדעת כי האיש הוא צורה לאשה, הצורה היא מיחדת החמר עד שאין לו הסרה מאתו, וכאשר אין חבור לצורה בחמר לגמרי, אז החמר פושט צורה ולובש צורה אחרת, וזה שאמר כאן כאשר האיש מזנה ואין לו חבור לגמרי אל האשה שהיא נחשבת כמו חמר, גם אשתו פשטה הצורה, מפני שהוא קל להסיר כאשר אין צורה מיחדת אל האשה והבן זה, רואים שאדם המזנה יוצר מצב של פושט צורה ולובש צורה אחרת, והם דברינו שבזמן הזיוג האשה לא מקבלת את הצורה האמתית שלה.

וכן מצינו בזהר (ויצא קנה) שהרהור באשה אחרת מחליף נפש תחת נפש, ולכן הילד שנולד נקרא בן תמורה, לרמז שהחליפו לו את הנפש. וכן מצינו בזהר (ויצא קנה) הרהור עקר הוא,

בעלה, הוא מקבל את החיים שלה כדי להעביר לה, ומספר ימיו כפלים ממש.

מובא בשם הגר"א שכמו שמצוה לאנשים לשים כל יגיעתם בתורה, כך מצוה לנשים לשים כל יגיעתן בצניעות. ומבאר לדברינו דכשם שהיגיעה בתורה דואגת לאדם שיקבל את השפע האמתי שלו מצד הקדושה בכל הענינים, כך הצניעות לאשה פועלת את אותה פעלה ממש. וכן כתב ה'חפץ חיים' שכל ההשפעות וההצלחות בגשמיות, וברוחניות, ובפרנסה הן בזכות הצניעות. וכן הפתוב המדבר על אנס אשה (דברים כב, כט) "ונתן האיש השכב עמה לאבי הנער חמשים כסף ולו תהיה לאשה" ר"ת כוחל"ת, דזה שהאשה כוחלת ופוקסת ומיפה את עצמה היא גורמת לתוצאה של האנס והיא גם כן אשמה בזה. וכן הפתוב (במדבר כד, כ) "ויאמר ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד" ס"ת תמרוק"י, דבדברים אלו יש אחיזה לעמלק המסמל את היצר הרע ומשם באות החיות והראשית של עמלק.

מצינו בגמ' (סוטה י) אמר רבי יוחנן כל המזנה אשתו מזננת עליו, ומבאר המהר"ל (ח"א שם) כל המזנה

מצינו בגמ' (יומא מז.) תנו רבנן שבעה בנים היו לה לקמחית וכלן שמשו בכהנה גדולה, אמרו לה חכמים מה עשית שזכית לכך אמרה להם מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי. וכן מובא שם אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית שהיה חופן ארבעת קבין במלוא חפניו ואומר כל הנשים זרדו וזרד אימא עלה לגג. ומבאר רש"י בשכבת זרע קאמר, שאין יצירת הולד מכל הטפה אלא מן הברור שבה, זרד לשון חבילי זרדים, כלומר ברור טפה שקלטה אמי הזרד גבר ועלה לגג. ורואים שבזכות הצניעות היא זכתה לקלט את שכבת הזרע המבחרת ביותר, ולכן בניה היו בריאים ומבחרים בגופם ובנשמתם.

וכן מצינו בגמ' (שבועות יח:) אמר רבי אלעזר כל המקדש את עצמו בשעת תשמיש הויין לו בנים זכרים שנאמר "והתקדשתם והייתם קדשים", וסמיך ליה "אשה כי תזריע". רואים שבזכות הצניעות

ועושה מעשה וכו', שהרהור הולך ונדבק באותה טפה, והכל חוזר אחר הרהור ומחשבה. וכן מובא בפרוש הרא"ש (נדרים כ:) המחשבה באשה אחרת בשעת תשמיש קרובין הבנים לצד ממזרות. וכן מובא בשיטה מקבצת (שם) כל המשמש בכוס זה ונותן עיניו בכוס אחר נעשה שמוש באשה זו כמי שאינו על גופה והבנים קרובים לידי ממזרות.

כתוב (דברים כב, ח) "כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו". מובא בספרים שמעק"ה ר"ת הרהורי עברה קשים מעברה. נראה לבאר על פי דברינו "כי תבנה בית חדש" מרמז על נשואין, "ועשית מעקה לגגך" שצריך לשמר את עצמו מהרהור באשה אחרת, "ולא תשים דמים בביתך" ולא ישפיע לאשתו שהיא ביתו, שני מיני דמים אחד שלה ואחד של אשה אחרת חס ושלום, "כי יפל הנפל ממנו".

מקרא בעלי משנה בעלי מעשים טובים. וכן מצינו בגמ' (עירובין כא.) "ועל פתחינו כל מגדים" אלו בנות ישראל שמגידות פתחיהן לבעליהם. לשנא אחרינא, שאוגדות פתחיהן לבעליהן. רואים שבזכות הצניעות זוכים לפרות חשובים [מגדים], המרמזים על בנים מבחרים.

מצינו בגמ' (סוטה ת.) שהסתכלות באשה גורמת שהאדם יהרהר באותה אשה, ואינה גורמת הרהור באשה אחרת, לכן מתיר רבי יהודה לסקל אשה בלי בגדים. ומבאר לדברינו דהרהור באשה גורם שהשפע של אותה אשה יורד אצלו, ואינו שיך לאשה אחרת.

ולפי דברינו מבאר מדוע זווג נקרא בשם ידיעה, כמו שכתוב (בראשית ד, א) "והאדם ידע את חוה אשתו", דהעברת שפע החיים מהבעל לאשה נותנת לבעל ידיעה והכרה במהות אשתו, דמי שמעביר לשני את חיו בודאי מכיר אותו היטב. ולכן הטפה נמשכת מהדעת, דקבלת שפע האשה היא בדעת של הבעל, ששם הוא מקבל ידיעה והכרה במהותה, ובידיעה זו טמון השפע שהוא מעביר לה. וכן מובא במבוא שערים להאריז"ל (שכא)

זוכים שהאשה תבא לשלמותה ותזריע תחלה, וזוכים לבנים זכרים. נראה דיש לזה רמז בכתוב (בראשית יח, ט) "ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל: ויאמר טוב אשוב אליך כעת תיה והנה בן לשרה אשתך" בזכות זה שהיא צנועה באהל, כמובא ברש"י שם, תזכו לבן.

וכן מצינו במדרש (בר"ס, טו) שתים הם שנתכסו בצעיף וילדו תאומים רבקה ותמר, ומבאר ה'חתם סופר' (תורת משה בראשית כד, סד) שתים נתכסו בצעיף וילדו תאומים רבקה ותמר, ותהיה הפונה להורות כי לפי רב צניעות האשה כן תפקד בבנים, כענין "אשתך כגפן פוריה בירכתה ביתך", וזה יורה בזה כי שנים נתכסו בצעיף שהוא כסוי ועטוף יתר, ונפקדו ללדת שנים שנים, ואחר שהיה בשתים, לא מקרה הוא, כי אם בעצם מן השמים על צניעותן ביותר. וכן מצינו במדרש (במדב"ר ת, ט) בזמן שהיא נוהגת בעצמה דת יהודית שהיא צנועה זוכה שיוצאין ממנה בנים בעלי

מלשון בגידה, דאם יש פגם בדעת זה נחשב שהבעל בוגד באשתו. ומבאר לדברינו דבעל שאינו מעביר לאשתו את השפע האמתי שלה הרי זו בגידה. וכן הכתוב המדבר על מרים שטענה על משה שפרש מאשתו (במדבר יב, ב) "ויאמרו הרק אך במשה דבר יהיה הלא גם בנו דבר", ר"ת בגיד"ה בג' אפנים, דמי שפורש מאשתו הרי הוא בוגד בה בזה שאינו מעביר לה את השפע הנצרך לה, ומי שממהרה באשה אחרת הוא אותו דבר, לכן הוא גם בוגד. וכן מובא באריז"ל שם שמונשה הוא בסוד גיד הנשה, והיה בחציו אותו פגם של גד, מצד אמו שהיתה בת שכם בן חמור, לכן חצי שבט מנשה לא נכנסו לארץ ישראל כמו שבט גד, וכן בגיד"ה מרמזת בכתוב (בראשית לב, לג)

"כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה".

רואים מהפסוקים שאשה צנועה היא בחינת מציאה, כמו שכתוב (משלי יח, כב) "מצא אשה מצא טוב", וכן (שם לא, י) "אשת חיל מי ימצא". וכן מצינו בגמ' (נדה לא:) שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על איש. משל לאדם שאבד

הדעת [של הזכר] כולל ב' פנים חסדים וגבורות, פני דוכרא ופני נוקבא. וכפי שנבאר לקמן ששפע האשה הוא בסוד הגבורות. ולכן ההרהור חמור מאד, דהרהור מוליד בדעת המהרהר את שפע האשה שהוא מהרהר בה, והחלק העקרי של הזיווג כבר נעשה. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ד, א) שחטא עץ הדעת היה זיווג של אדם וחוה, כיון שזיווג הוא בחינת דעת. ומבאר לדברינו דבכח האכילה מעץ הדעת הסטרא אחרא פתח לאדם הראשון את השפע של חוה בדעת שלו, והיה זיווג פגום קודם שבת. וכן הכתוב (שמות כ, יז) "לא תחמד אשת רעך" ס"ת תא"ר, דהתבוננות בתאר האשה היא כבר לא תחמד.

וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (מטות רסב) שראובן וגד לא נכנסו לארץ ישראל כי היה בהם פגם בדעת, אצל ראובן יעקב בא על לאה וחשב שהיא רחל, וכן אצל גד יעקב בא על זלפה וחשב שהיא לאה, ונולד גד עם פגם בדעת, לכן קראה שמו "בגד" בלי אות א', לרמז שחסרה לו דעת שהיא בסוד אות א'. וב'שער הפסוקים' להאריז"ל (מטות קצג) מוסיף שבגד הוא

עלמה המסמלת אשה צנועה שעלומה מאיש אחר, כמובא ב'רוקח' (פ' ח"י שרה) על הכתוב (בראשית כד, מג) "וְהָיָה הָעֵלְמָה הַיּוֹצֵאת לְשָׂאֵב". וכן רואים שעלמה נאמרה בתורה רק על רבקה ומרים, ואשה צנועה הבעל זוכה למצא את חיייה האמתיים, וזוכים למציאת חן, והיא מציאה אמתית. וכן מובא במבוא שְׁעָרִים לְהָאָרֶץ"ל (שי) **עלמה היא נערה שכל שעה היא נעשית בסוד בתולה שרחמה צר [וחביבה על בעלה].**

וכן הדודאים שמרבים אהבה בעולם באים לאדם בדרך מציאה כמו שכתוב (בראשית ל, יד) "**וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בְּשֹׂדֵה**". וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ל, יד) שהדודאים הם בצורת אדם, דגש להם צורת ראש וידיים, נראה דגש כאן רמז שדודאים הבאים בדרך מציאה עוזרים למצא את שפע האשה, ולזכות בבנים.

מצינו בגמ' (ברכות ח.) "**על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא**", אמר רבי חנינא "**לעת מצא**" זו אשה, שנאמר, "**מצא אשה מצא טוב**", במערבא כי נסיב איניש אתתא, אמרי ליה הכי, "**מצא**" או

לו אבדה מי מחזר על מי בעל אבדה מחזר על אבדתו, רואים שאשה היא בחינת מציאה לבעלה, לכן הוא צריך לחזר אחריה. ומבאר לדברינו דאשה תלויה בחייה ממה שמקבלת מבעלה, לכן היא בחינת מציאה, שכל פעם הבעל מוצא את החיים שלה, כמו אדם שמחפש דבר שאבד לו ומוצא אותו מחדש. וזה הסוד של השמחה וההתחדשות שיש בחיי הנשואין, דבמציאת מציאה אפלו שהדבר שיך לו מקדמת דנא ואין מקום לשמח בו, כיון שאבד לו ומוצאו יש בכך שמחה מחדש. וכן בנשואין אפלו שהאשה היא חלק מהבעל ושיכת לו, יש לו בה שמחה כל פעם מחדש כיון שהוא מוצא את החיים שלה. ולכן הגמ' מסמיכה זאת למימרא של ההתחדשות בחיי הנשואין, אמרה **תורה תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחפה**. וזה הסוד שכל זיווג נעשה דרך מציאת חן, ולכן אומרת הגמ' שאיש מחזר אחר אבדתו ולא אשה, דאשה המחזרת איננה צנועה, ומתי היא אבדה ומציאה דוקא אם האיש מחזר. וכן מציאה בגימטריא

את הזנות, לכן זה נאמר בלשון מציאה, אף על פי שבדאי אין שם מציאה משלמת.

נראה דיעקב סכם עם רחל שהיא תתן סימנים בזמן הזיווג, לרמז לה שבשביל למצא את השפע האמתי שלה ולהעביר לה היא צריכה לתת סימנים, דאבדה צריכה סימנים, ואז יעקב ימצא את השפע שלה להעביר לה. וכן בנסח הכתבה נאמר סימן טוב ומזל טוב. וזה הענין של סימני נערות ובגרות, לרמז שאפשר כבר למצא את השפע שלהם, ומרמז בגמ' (סוטה יב.) "את בת לוי" אפשר בת מאה ושלושים שנה היתה, וקרי לה בת וכו', אמר רב יהודה שנולדו בה סימני נערות, ומבאר רש"י סימני נערות חזרה לימי עלומיה בארץ כנשים ובתאר פנים ופשוטו הקמטים, רואים שסימני נערות מרמזים על התחדשות האשה.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תקעא) טמאת האשה סימן לבנים, נראה דלכן זיווג מוליד ילד ומביא חיים חדשים לעולם, דבזמן שמעבירים חיים לאשה יש בחינה של יצירת חיים חדשים עבורה, וממילא זה מוליד

"מוצא", מצא, דכתיב, "מצא אשה מצא טוב", מוצא דכתיב "ומוצא אני מר ממות את האשה וגו', וחוטא ילכד בה", ומבאר לדברינו דבמערבא היו שואלים את החתן לאחר נשואיו בזמן ששיך אצלו ענין המציאה, אם זכה באשה צנועה והוא בבחינת "מצא טוב", היינו השפע האמתי של אשתו, או שאשתו חס ושלום אינה צנועה והוא "מוצא מר ממות" היינו שהוא מוצא את השטן שהוא מלאך המות. וכן מצינו במדרש (תנחומא וישב ו) שהכתוב "ומוצא אני מר ממות את האשה" נאמר על אשת פוטיפר כשנסתה להחטיא את יוסף.

ואף על פי שגם על זנות מצינו בפסוקים לשון מציאה כמו שכתוב (דברים כב, כג) "כי יהיה נערה בתולה מארשה לאיש ומצאה איש בעיר ושכב עמה", (שם כב, כח) "ואם בשדה ימצא האיש את הנערה", (שם כב, כז) "כי בשדה מצאה", (שם כב, כח) "כי ימצא איש נערה", הסטרא אחרת פותח למזנה למצא משהו מהחיים האמתיים של אותה האשה כדי לעורר

הוא לגלות את הצניעות מגלים אותו, וזה גופא נקרא צניעות, וכמו שהבאנו מה'חתם סופר' שדיק מהמדרש על תמר שהזנות שלה נקראת צניעות, כי היא הבינה שזה רצון ה', וכן זווג איש ואשה בקדשה, נקרא צניעות.

מצינו בגמ' (יבמות עז.) שמלכות בית דוד נקראת מציאה, כמו שכתוב (תהילים פט, כא) **"מצאתי דוד עבדי"**, וכן כתוב (בראשית יט, טו) **"שתי בנתיך הנמצאת"**, ולכאורה קשה מה שיך אצל הקדוש ברוך הוא אבדה ומציאה. ומבאר לדברינו דמלכות בית דוד מסמלת את השכינה הקדושה שהיא הנקבה הכללית שהקדוש ברוך הוא אומר עליה **"מצאתי"**, דהקדוש ברוך הוא, היינו פרצוף ז"א, מוצא את השפע להשפיע לשכינה הקדושה, וזה הסוד של **"מצאתי דוד עבדי"**.

וכן במעשה תמר ויהודה שמשם נולד שרש דוד המלך, מצינו בגמ' (סוטה י:) על הכתוב (בראשית לח, כה) **"הוא מוצאת"**, שסמא"ל אבד ממנה את הסימנים שקבלה מיהודה, וגבריא"ל המציא לה אותם, והכתוב מרמז שהיא מצאה את הסימנים ולא נשרפה, ורואים ששרש דוד בא לעולם בכח

ומביא ילד חדש וחיים חדשים בעולם. וזה מרמז המדרש שטמאת האשה היא **סימן לאשה** שהיא עומדת לזכות במציאת חן חדשה, ולחיים חדשים שיביאו אתם בנים ויצירת חיים חדשים בעולם, כפי שבארנו שימי הטמאה מרמזים על ההתחדשות בחיי הנשואין. וזה דוקא אם היא שומרת על טהרת המשפחה כפי שהבאנו מהגמ' **תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחפה**. ולכן בזכות הצניעות זוכים לבנים מבחרים כפי שהבאנו על קמחית, דהאשה מולידה אותם מהחיים האמתיים שלה שהיא קבלה מבעלה, ולא מערבוב של אחרים חס ושלום. וכן מצינו בגמ' (שבועות יח:) **אמר רבי חייא בר אבא, אמר רבי יוחנן, כל הפורש מאשתו סמוך לוסתה, הויין לו בנים זכרים**.

מצינו בגמ' (ב"ב קג.) על מסירת הסמנים מרחל ללאה שמעשה זה נקרא **צניעות שהיתה בה ברחל**, וצריך להבין מדוע הגמ' קוראת למעשה זה שלכאורה הוא היפך הצניעות בשם צניעות, הנה יותר מתאים לומר על זה חסד ונתרנות, ומה זה שיך לצניעות. נראה דיש כאן יסוד גדול שאם רצון ה'

בארנו במאמר 'חשמל דם' שאיש ואשה הם יחידה אחת שמתחלקת לחסד וגבורה, הבעל הוא בחינת החסד, והאשה היא בחינת גבורה, ולכן אשה נקראת אויב היות שהיא בחינת גבורה ששם עקר משפן היצר הרע, כמובא במדרש (ב"ר י"ז, ו) **כיון שנבראת נברא שטן עמה**, והיצר הרע אף על פי שמראה עצמו כאוהב, הוא האויב הגדול ביותר, ולכן צריך שהבעל ינהיג את הרוחניות בבית בבחינת יצר טוב השולט על יצר הרע. ועוד בארנו במאמר שם ששפע הממון שיש לבעל הוא בזכות האשה, דממון שיך לשפע הגבורה שהבעל מקבל עבור אשתו וזה חלקה, כמובא בגמ' (ב"מ נט.) **אמר רבי חלבו, לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם, אלא בשביל אשתו, שנאמר "ולאברם היטיב בעבורה"**. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (סט) **הממון של אדם בא לו על ידי בת זוגו, כי על ידי אור נפשה מזה בא לו הממון היינו על ידי שמתנוצץ ומתפשט אורות מאור נפשה אלו האורות הם בחינת הממון**.

מציאה וסימנים, ולכן כתוב "הוא" ב"ו בלשון זכר, לרמז על מציאת דוד. כתוב (משלי לא, י) **"אשת חיל מי ימצא ורחק מפנינים מכרה בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר"**, ורואים שהפרנסה שהבעל מקבל בזכות אשתו נקראת שלל, ולכאורה קשה הרי שלל הוא ממון שלוקחים מהאויב במלחמה, ומה זה שיך לברכה שהבעל מקבל בזכות אשתו. וכן מצינו בירושלמי (יבמות לח.) **"פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה"**, מי דרכו לכבש האיש, ורואים שהבעל כובש את האשה במצות פריה ורבייה כמו כבוש במלחמה. וכן מצינו במדרש (ב"ר נד, א) **"ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו"** רבי יוחנן אמר זו אשתו, שנאמר **"איבי איש אנשי ביתו"**, ורואים שאשתו של אדם היא האויב שלו, וצריך באור מה שיך לומר על אשה שהיא כפיכול אויב שכובשים אותו ולוקחים שללו. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קמ:) **שהעטרה שביסוד היא בבחינת חרב שמניפים לכל צד. וכן מצינו בגמ' (ב"מ פד:) שהיסוד נמשל לחרב, וכן מצינו בגמ' (ע"ז כה:) שייסוד האשה נמשל לכלי זין**.

בזכות הצניעות, דאשה שאינה צנועה, גונבים לה את החיים שלה וגונבים לה את פרנסתה, ואף על פי שבארנו ששפע האשה נמשל למציאה, וכאן אנו אומרים שהוא נמשל לשלל, שתי הבחינות הן אחת, כמו שכתוב (תהילים קיט, קסב) **"כמוצא שלל רב"**, ולכן הכתוב מתחיל **"אשת חיל מי ימצא"** בלשון מציאה, ומסיים **בשלל** שבא בדרך מציאה. וכן חיל פרושו ממון כמובא ברש"י (בראשית לד, כט). וכן **"ורחק מפנינים מכרה"**, מרמז על שפע האשה שהוא חשוב מפנינים, ויותר קשה להשגה מפנינים, דצניעות היא לא ענין קל להשגה.

מצינו בגמ' (במות סג.) **אמר רבי אלעזר מאי דכתיב "אעשה לו עזר כנגדו" זכה עוזרתו לא זכה כנגדו.** ומבאר רש"י (בראשית ב, יח) **זכה עזר לא זכה כנגדו להלחם**, ולכאורה קשה איך שיך לומר שהתורה מדברת על שתי נשים נפרדות בשתי מלים סמוכות, ומבאר לדברינו דאשה במהותה היא כנגדו להלחם, ואם האדם זוכה היא עזר ביחד עם הכנגדו, הינו אף על פי שבמהותה היא כנגדו, היא רוצה להיות עזר עבורו שיצליח

נראה דלכן זווג נמשל לכבוש האויב ולקיחת שללו, דהבעל פביכול כובש את שפע הממון ששיך לאשתו ולוקח את שללה, ולכן יסודות האיש והאשה נמשלים לכלי זין. דלקיחה זו נעשית דרך הזווג שפועל בבחינת כלי זין, וזווג בצד הקלפה הוא זווג בבחינת מלחמה ממש שכל אחד רוצה לקחת מזולתו לעצמו, ומחפש את ההנאה שלו והכבוש שלו. אבל בזווג דקדשה שכל אחד מחפש את טובת זולתו, על זה נאמר **"גם אויביו ישלם אתו"**, שהזווג מאחד ומוסיף שלום, וגם הכבוש ולקיחת השלל נעשה ברצון ובאחדות שניהם. דבזווג דקדשה כל אחד מבין שה' יצר את המציאות שהאשה אין לה מעצמה, והיא זקוקה לבעל שיעביר לה את השפע, והוא זוכה בשפע שלה לעצמו, ובכך שניהם זוכים לכבוש ולקיחת השלל.

ונראה דלכן הכתוב אומר **"בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר"**, דבזכות צניעות האשה, **"בטח בה לב בעלה"** שרק הוא מעביר לה את השפע האמתי שלה, ואף אחד לא גונב לו את זה, ולכן הוא זוכה **"ושלל לא יחסר"**. ולכן כתב ה'חפץ חיים' שכל ההשפעות וההצלחות בגשמיות ובפרנסה הן

פְּלִימוֹ אוֹמֵר כְּדֵי שְׂתוֹשִׁיט יָדָהּ לְסֵל
 לִיטוֹל כֶּכֶר, אֵף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה
 לְדַבֵּר זָכַר לְדַבֵּר "כִּי בְעַד אִשָּׁה זֹנָה
 עַד כֶּכֶר לֶחֶם", וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּזוּג
 נוֹתֵן לֶחֶם, לָכֵן הוּא נִמְשָׁל בּוֹ. וְכֵן
 הִבְאֵנוּ לְעִיל מֵהֶגֶמ' שְׂזוּג נִמְשָׁל
 לְאֲכִילָה וְשִׁתְיָה, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ
 דְּבִזְכוּת הַזּוּג זֹכִים הִבְעַל וְהָאִשָּׁה
 לְפָרְנָסָה וְלְאֲכִילָה וְשִׁתְיָה. וְכֵן מְצִינוּ
 בְּזֵהָר (וִיחִי רַמ.) שְׁסָפִירַת הַיְסוּד נִקְרָאת
 בְּשֵׁם אוֹכֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי יג, כה)
 "צָדִיק אֲכָל לְשִׁבְעַ נֶפְשׁוֹ". וְכֵן זּוּג
 נִקְרָא אוֹכֵל בְּכָתוּב (שֵׁם לט, ו) "כִּי אִם
 הִלָּחֵם אֲשֶׁר הוּא אוֹכֵל", כְּמוֹבָא
 בְּרַש"י שָׁם. וְכֵן הִכְתּוּב הַמְדַבֵּר עַל זּוּג
 (שֵׁם יט, לא) "לְבוֹא עֲלֵינוּ כְּדֶרֶךְ כָּל
 הָאָרֶץ" ס"ת אוֹכֵל.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (וִירָא קִיב:) שְׁהָאִשָּׁה הִיא
 בְּבַחֲיִנַת רְגְלֵי בְעֵלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּעַץ
 חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (שְׁעַר ת, ח"א ע' קז)
 שְׁבַהֲלִבְשַׁת הַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיוֹנִים תְּמִיד
 בְּחִינַת הַנְּקֵבָה מְלַבֶּיֶשֶׁה עַל הַנְּצַח הוֹד
 יְסוּד שֶׁל הַזָּכָר שֶׁהֵם בְּסוּד ג' רְגְלִים,
 וּמְקַבְּלַת הָאָרָה מֵהוֹ, וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁעַר
 מֵאֲמַרֵי רז"ל' לְהָאֲרִיז"ל (מב) אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל
 אָדָם נִקְרָאת רְגֵל, בְּסוּד יֵשׁ רְגֵל
 מְבָרַכַת. נִרְאֶה דְּלָכֵן מְצִינוּ בְּגֵמ'

לְכַבֵּשׁ אוֹתָהּ כְּדִלְעִיל, וְהֶגֶמ' מְרַמְזֵת
 שְׂאֵם הִבְעַל זָכָה הִיא גַם עֶזֶר וְגַם כְּנַגְדּוֹ,
 וְאִם לֹא זָכָה הוּא נִשְׂאָר רַק עִם הַכְּנַגְדּוֹ.
 וְכֵן מְצִינוּ בְּגֵמ' (קִידוּשֵׁין ו) שְׁהֶגֶמ'
 מִסְתַּפְּקַת אִם אָדָם קִדַּשׁ אִשָּׁה בְּלִשׁוֹן
 נִגְדַתִּי לִי, וְרַש"י שָׁם מִבְּאֵר שְׁהָאִשָּׁה
 נִקְרָאת נִגְדַתִּי מִלִּשׁוֹן הַכֶּתוּב "עֶזֶר
 כְּנַגְדּוֹ", וְרוֹאִים שְׁהִלִּשׁוֹן כְּנַגְדּוֹ נִאֲמָרָה
 עַל כָּל אִשָּׁה, גַּם בְּזִמְנֵי קִדּוּשִׁיָּה, וְלֹא רַק
 עַל אִשָּׁה שֶׁהִבְעַל סוֹבֵל מִמֶּנָּה.

וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מְנַחֵם שְׁלֵנְגֵר
 שְׁלִיט"א שְׁדַבְּרֵינוּ מִדִּיקִים מֵהֶגֶמ' (נדה
 לא:) וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַב אָמִי,
 בָּא זָכָר בְּעוֹלָם בָּא כְּכֹרוֹ בִּידוֹ וְכו',
 נִקְבָּה אִין עֵמָה כְּלוּם. דְּהַשְׁפַּעַת
 הַכֶּכֶר בָּאָה לְנִקְבָה דְּרַךְ הַזָּכָר.

כְּתוּב (תְּהִלִּים מה, יב) "וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ
 יַפִּיךְ כִּי הוּא אֲדֹנֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ:
 וּבַת צֹר בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי
 עָם: כָּל כְּבוֹדָהּ בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה",
 נִרְאֶה דְּהַכְּתוּב מְרַמֵּז שְׂאֵם אִשָּׁה רוֹצָה
 לְזָכוּת ל'"וַיִּתְּאוּ הַמֶּלֶךְ יַפִּיךָ" וְל'"פָּנֶיךָ
 יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם", הִיא צְרִיכָה לְהִיּוֹת
 "כָּל כְּבוֹדָהּ בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה".

מְצִינוּ בְּגֵמ' (סוֹטָה ד) בְּעֵינֵי שִׁיעוֹר
 זָמַן בִּיאָה, וְכִמָּה שְׁעוֹר סְתִירָה וְכו',

המקדש אשה יש כאן התחייבות שלה שהשפיע שלה יעבר רק דרכו, וזה בעצם הקדושין שמקדשת את השפיע שלה עבורו, כמו אדם המקדיש את נכסיו לשמים, וממזר נולד מגזל של שפיע שהבועל גזל מבעלה של האשה, ולכן הוא נקרא עשוק שפרושו גזול, כמו שכתוב (דברים כח, כט) "עשוק וגזול".

מצינו בגמ' (גיטין צ.) תניא היה רבי מאיר אומר, כשם שהדעות במאכל כך דעות בנשים, יש לך אדם שזבוב נופל לתוך כוסו וזרקו, ואינו שותהו, וזו היא מדת פפוס בן יהודה שהיה נועל בפני אשתו ויוצא. ויש לך אדם שזבוב נופל לתוך כוסו וזרקו ושותהו, וזו היא מדת כל אדם שמדברת עם אחיה וקרוביה ומניחה. ויש לך אדם שזבוב נופל לתוך תמחוי, מוצאו ואוכלו, וזו היא מדת אדם רע, שרואה את אשתו יוצאת וראשה פרוע, וטווה בשוק ופרומה משני צדדיה. בארנו במאמר 'חשמל דם' שיסוד האשה נמשל לכוס ולקערה. וכן מצינו בגמ' (ברכות סא.) שהיצר הרע

(סנהדרין קי) "ואת כל היקום אשר ברגליהם", אמר רבי אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. פיון ששפיע הממון בא לאדם עבור אשתו שהיא בחינת רגליו, לכן זה מרגש ברגלים ומעמידו על רגליו.

מצינו בגמ' (גיטין נו.) שבגלל זנות נתיקרה התבואה ונפגמה הפרנסה. ומובא בספר 'בן איש חי' (דרשות על התורה פ' פנחס) ידוע אין עון מזיק לישראל בשפיע הפרנסה כמו עון הזנות, ולכן אמר הכתוב "כי בעד אשה זונה עד כפר לחם", רוצה לומר עון אשה זונה נוגע בככר לחם שהוא שפיע הפרנסה. ומבאר לדברינו דמי שפוגם ביסוד פוגם בהשפעת הפרנסה. וכן זונה בגימטריא אביון, דזנות מביאה עניות. וכן מובא בפרוש 'עיון יעקב' (סוטה טו.) שהמשג זנה הוא גם מזון וגם זנות, דמי שפוגם בזנות פוגם במזון.

מצינו בזהר (משפטים קיג.) שהבא על אשת איש והוליד ממזר, הנולד נקרא עשוק שעשקו אותו מה' ומבעלה של האשה, ועליו נאמר "ואראה את כל העשוקים", ומבאר לדברינו דבעל

(פ' בשלח) שמרם והנשים בקריעת ים סוף לקחו תפים כדי שהאנשים לא ישמעו את שירת הנשים, ורואים שהתפים היו לשם צניעות. וכן מובא ב'פרקי דר"א' (יא) שבנשואי אדם הראשון היו המלאכים **מתופפים בתפים**, וכן מנהג ירושלים לנגן בנשואין בכלי התוף.

נראה לבאר על פי דברינו את הקשר בין כלי התוף לנשואין בדרך הצניעות, דתוף הוא אותיות **פת** ומרמז על השפעת הפרנסה שהבעל זוכה בזכות הנשואין, ומרמזים לבעל ואשתו שאם החיים שלהם יהיו בצניעות כמו שעושה התוף הם יזכו לפת ולפרנסה בהרחבה. וכן תוף מרמז במלה תפלין המשפיעים את שפע הפרנסה כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. וכן תוף מרמז במלה תפוח המסמל זווג יסוד ומלכות, ככתוב (שה"ש ט, ה) "**תחת התפוח עוררתין**" וכפי שבארנו במאמר 'חשמל לולב' את הטעם שריח בגדי עשו שלבש יעקב כשגנב את ברכת הפרנסה, היה בהם ריח של שדה תפוחים, והטעם שהמלכות נקראת חקל תפוחין קדישין.

נמשל לזבוב. נראה לבאר הגמ' על פי דברינו, דאשה הגורמת לאנשים להרהר בה, נמשלת לכוס או קערה שהזבוב נכנס לתוכו, דזבוב מסמל את היצר הרע של המהרהר שנכנס ליסוד האשה ולוקח מהשפע שיש שם, כדלעיל.

ונבאר את המשל מהסוף להתחלה; אם הבעל נותן לאשתו ללכת בפריצות ולגרם לאחרים להרהר בה, הוא נמשל לאדם שאוכל מאכל רותח שהזבוב נפל לתוכו, וטעם הזבוב בלוע במאכל, כמובא ברש"ש על הגמ' שם, דכל השפע של אשתו כבר נפגם על ידי הזבוב של אחרים. ואם הבעל נותן לאשתו רק לדבר עם אחיה וקרוביה, אף על פי שזו מדת כל אדם וכן ראוי לנהג, כמובא במהרש"א שם, הוא נמשל לאדם ששופך את הזבוב שנכנס לכוס ושותה את השאר, דזבוב זה לא פגם את כל המשקה, רק את חלקו, והוא זורקו ונהנה משאר המשקה. ואם הוא נוטל את אשתו בבית לגמרי, הוא נמשל לאדם שאם הזבוב נוגע במשקה, אינו שותה את כל הכוס.

כתוב (שמות טו, כ) "**ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלת**", ומובא בספר 'ישמח משה'

הידעתם...

- ❖ שבזכות ציצית זוכים לחכמה ובזכות תפילין לפרנסה?
- ❖ שקשירת התפילין על היד היא בחינת קשירת יצחק על המזבח?
- ❖ שקשירת תפילין על האצבע היא בחינת טבעת קידושין ולכן אומרים וארשתוך וכו'?
- ❖ מדוע יעקב אבינו קיים מצות תפילין במקלות ששם בשקתות המים?
- ❖ מדוע אין אומרים נפילת אפים בימי שמחה ובימי דין?
- ❖ מדוע מתפללים שחרית עם השמש, מנחה עם הירח ומעריב עם הכוכבים?
- ❖ שהחמה ולבנה וכוכבים והעננים הם מלאכים?
- ❖ מדוע יש ראשונים שסוברים שבשבת אין חשיבות להתפלל עם נץ החמה?
- ❖ מדוע עלי חשב את חנה לשיכורה כשהתפללה, ומדוע תפילה היא בגימטריא שכור?
- ❖ שקדוש לבנה הוא בסוד קדושה של חזרת הש"ץ לכן מדלגים ג' דילוגים בשניהם, ומסתכלים למעלה ועוד?
- ❖ שבקידוש שעושים בשבת יש רמז לזווג של שבת?
- ❖ מדוע מברכים על בשמים ונר במוצאי שבת בין יין ל'המבדיל', ולא לפני או אחרי?
- ❖ מדוע נחשב הסנדק למקטיר קטרת, ולא המוהל?
- ❖ שאדם שאינו נשוי אינו מהול לגמרי ולכן הוא שרוי בלא תורה?
- ❖ מה עשה אברהם אבינו עם כל הבשר לאחר שנתן את הלשון לאורחים?
- ❖ מה סוד השינים של עוג מלך הבשן ומדוע עשה אברהם אבינו לעצמו מטה מהשן של עוג?
- ❖ מדוע תפילת לוט להציל חמישית מסדום התקבלה, ותפלת אברהם על סדום לא התקבלה?
- ❖ מדוע אליעזר עבד אברהם מהר לתת את הזהב לרבקה על הבאר עוד לפני הסכמת הוריה וכו'?
- ❖ שהגביע של יוסף היה הטס שמיכה זרק לאש בחטא העגל?
- ❖ שיוסף לא שיקר ח"ו באומרו שהאחים הם מרגלים?
- ❖ שהעגל היה חציו שור וחציו חמור?
- ❖ שפרעה הוא הלויטן שנאכל לעתיד לבא?
- ❖ מדוע לאחר קריעת ים סוף הכה משה את הסלע להוציא מים, ולאחר פטירת מרים היה אסור לו להכות?
- ❖ מדוע אמר אהרן על מרים שהיא חצי בשרו של משה, ולא שלישי, הרי היו שלשה?
- ❖ שמצות סוכה היא בסוד מזיגת הכוס לה' ולכן סוכה היא אותיות כוס ה'?
- ❖ שתקנת הדלקת נר חנוכה לא היתה על נס פח השמן אלא על כל הנסים להם זכו באותו זמן?
- ❖ מדוע בחנוכה הדלקה עושה מצוה וכבתה אין זקוק לה, ומאידיך אם לא היה שיעור שמן של חצי שעה אפילו הוסיף שמן אח"כ לא יצא?

- ❖ מדוע בחנכה לא תקנו לבני חז"ל להוסיף עוד יום, כמו בכל יום טוב?
- ❖ מדוע ההידור הוא בתוספת נרות, ולא בייפוי המצוה עצמה כמו שאר הידורי מצוות?
- ❖ שפורים הוא החג היחיד שהוא גבוה יותר משבת?
- ❖ מה סוד הכושים, ומדוע פורים או שאול הם בגימטריא כושי ומדוע שאול נקרא כושי בחז"ל?
- ❖ מדוע מתענים הבכורים בערב פסח ולא עורכים סעודה על הצלתם?
- ❖ שהנקיון בערב פסח הוא סגולה של חז"ל לפרנסה?
- ❖ מדוע בכרה וברכה הן אותן אותיות?
- ❖ שהיחץ שעושים בליל הסדר הוא בסוד היחץ שעשה יעקב לפני הפגישה עם עשו?
- ❖ מדוע בפסח אוכלים אגוזים ובראש השנה אסור לאכלם?
- ❖ מדוע נקרא הקב"ה בשיר השירים בשם דודי?
- ❖ שאשה שמכשילה אנשים בחוסר צניעות, גורמת שאותם אנשים גונבים ממנה את חייה הגשמיים?
- ❖ מדוע צריכה אשה לכסות שיערה מן הנישואין ולא קודם, ומדוע חייבת אלמנה בכסוי ראשה?
- ❖ ששבעת ימי נישואין ושבעת ימי אבלות הם אותו סוד ממש?
- ❖ מה סוד הריקוד בשמחת נישואין וביו"ט?
- ❖ שחרישת הארץ היא בחינת פיוס קודם הזווג שתעשה הזריעה?
- ❖ שבישול בשר בחלב מכופף את הבשר תחת החלב?
- ❖ מדוע גדים וחגבים שונים מכל בע"ח שאינם צריכים שחיטה ואין בהם איסורי דם, חלב, אבר מן החי וכו'?
- ❖ שתבלינים מסמלים את הס"א?
- ❖ מדוע פירות החורף קליפתם עבה ופירות הקיץ קליפתם דקה?
- ❖ מדוע התורה היא רק תבלין ליצר הרע שהוא כביכול כל הסיר שמתבשל?
- ❖ ששורש הממון הגשמי הוא מלימוד המוסר וחכמת היראה?
- ❖ מדוע החסדים הטמונים בגבורות הם למעלה מהחסדים הנראים והנגלים?
- ❖ ששורש בעלי החיים גבוה משורש האדם, ושורש הצומח גבוה מהחי, ושורש הדומם גבוה מהצומח?
- ❖ שעבד הוא בבחינת אשה של האדון?
- ❖ שאם אדם עושה מצוה עם נגיעה שלא לשמה, הוא כביכול נוגע במצוה ומחזיק בה שלא תעלה למעלה?

את התשובות לשאלות אלו ועוד רבות תמצאו

במהדורה החדשה של ספרי 'סוד החשמל'

סוד החשמל ד' חלקים, המהדורה החדשה: הספרים שיפתחו בפניך את שיערי תורת הסוד

הספר מקשר פשט רמז דרוש וסוד יחד, ומבאר עניני הפשט ע"פ תורת הסוד. וכן מבאר ענינים עמוקים מתורת הסוד בשפה פשוטה השווה לכל נפש, קטן כגדול. גם אלו שלא זכו עדיין לעסוק בחלק הסוד שבתורה, יוכלו ללמוד בספר.

הספר מעוטר בהסכמותיהם של גדולי ישראל שליט"א. הרה"ג המקובל ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א מעיד בהסכמתו, שהספר נכתב על דרך המקובלת וראוי לעלות על שולחן מלכים. וכן העיד הרה"ג המקובל ר' פישל איזנבאך זצוק"ל שהספר יביא תועלת גם ללומדי הנגלה וגם ללומדי הנסתר להבין הדברים. כמו"כ זכה הספר להסכמות מהראב"ד הרה"ג ר' משה שטרנבוך שליט"א, ומהרה"ג ר' אברהם יצחק אולמאן שליט"א, וכן מהרה"ג המקובל ר' שריה דבליצקי שליט"א, ולהבחל"ח, מהרה"ג המקובל ר' דניאל פריש זצוק"ל, והרה"ג ר' משה הלברשטאם זצוק"ל, ועוד.

דרך הלימוד בספר היא לבאר את הפשט על פי הסוד דרך הדרוש והרמז, ובדרך זו הספר פותח ומבאר מאות מאמרי זוהר וכתבי האריז"ל באופן שכל אחד יבין, וכן הספר עשיר בגימטריאות וברמזים נפלאים היוצאים מפסוקי התורה, בראשי תיבות ובסופי תיבות וכד'.

יסוד הספר מבוסס על דברי הזוהר שהחשמל הוא היסוד, ומבאר את הקשר בין המלאכים ליסוד, ומראה איך כל עניני היסוד בתורה מתקשרים עם המלאכים. כמו עניני מילה, לולב, ציצית, תפילין, נדרים, נזירות, נגעים, סוכה, חלומות ועוד.

כמו"כ מבאר הספר למעלה מ- 2100 פסוקים בתנ"ך ע"פ תורת הסוד, וכן מבאר למעלה מ- 4000 מאמרי חז"ל ע"פ תורת הסוד, וכן מבאר למעלה מ- 600 הלכות בכל חלקי השו"ע, ע"פ תורת הסוד.

במהדורה החדשה הוספנו ניקוד לאורך כל הספר, ומאמרים חדשים, והוספות חדשות לאורך כל הספר, כגון מאמר 'פתח לסיפור הרש"ש', מאמר 'סוד החצי', ועוד, וכן הוספנו מפתח תנ"ך ש"ס מדרשים זוהר וכתבי האר"י מפורט, בו ציטטנו את המקורות כלשונם, כמו"כ ציינו במפתח למעלה מ- 1800 ר"ת וס"ת ודילוגי אותיות מהתנ"ך המתבארים בספר.